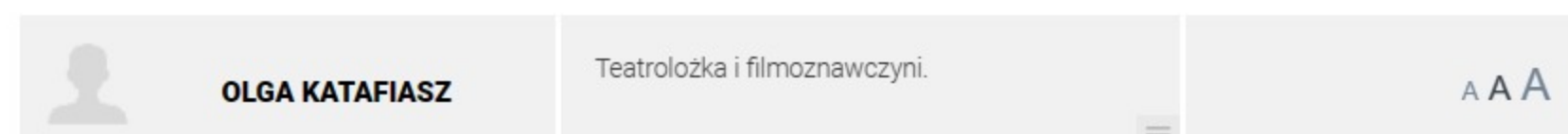

Jesteś tutaj: [Strona główna](#) | [Recenzje](#) | [Na zimowy spleen](#)

Na zimowy spleen

Pitawał – historie kryminalne Krakowa w piosenkach, reż. Anna Rokita oraz *Najdroższy*, reż. Giovanni Castellanos, Teatr Bagatela w Krakowie

OLGA KATAFIASZ

Teatrolozka i filmoznawczyni.

A A A

Na przełomie października i listopada krakowska Bagatela zaprezentowała dwie premiery: *Pitawał* w reżyserii Anny Rokity i *Najdroższego* w reżyserii Giovanni'ego Castellanos. Spektakle bardzo różne, oba jednak będą, jak sądzą, cieszyć się sympatią widzów.

Pitawał – historie kryminalne Krakowa w piosenkach to, jak zapowiadają autorzy przedstawienia, „koncert na 13 morderców i 578 ofiar”. Patrycja Babicka, autorka tekstów do płyty Bartosza Porczyka *Sprawca*, ponad dwa lata poświęciła na szperanie po archiwach krakowskich, by wybrać historie opisane później w spektaklu. Ów

koncert został, co trzeba szczególnie podkreślić, przygotowany bardzo pieczołowicie: aktorce (i zarazem reżyserce) towarzyszy zespół muzyczny i tancerze – *Pitawał*, grany dla niewielkiej publiczności Sceny na Sarego, jest sporym produkcyjnym wyzwaniem dla teatru. A jednocześnie, jak się zdaje, nie można prezentować go w większej przestrzeni, bo straciłby urok kameralnej opowieści.

Anna Rokita tworzy mikronarracje w przestrzeni małej sceny, w tle migoczą jedynie projekcje, zmieniające się wraz z nastrojem kolejnych historii. Aktorka naprawdę świetnie je opowiada, a właściwie wyśpiewuje. Każda z piosenek jest nie tyle historią zbrodni, co wejrzaniem w motywację ofiary albo sprawcy. Ci ostatni bywają różni: niemiecki oficer i jego polska kochanka, uprawiający w mrocznych latach 40. kanibalizm, zakonnice, doprowadzające jedną z siostr do śmierci, ojciec najmłodszego krakowskiego samobójcy. Ale są również domniemani sprawcy, jak choćby Rita Gorgonowa. Albo mordercy powodowani namiętnością, jak mężczyzna, który strzelił do Andrzeja Zauchy i jego ukochanej. Rokita świetnie buduje klimat piosenek, z każdej z nich czyniąc aktorską etiudę. I choć niekiedy trudno oprzeć się wrażeniu, że w niektórych scenach zabrakło reżyserskiego oka (bo czasem rozwiązania wydają się nieco schematyczne), *Pitawał* jest przedstawieniem udanym. Babicka i Rokita w swoim autorskim projekcie – bo docenić trzeba właśnie „lokalność” przedstawienia – balansują między grozą i humorem. To ciekawa propozycja na spędzenie wieczoru w teatrze: trochę strasznie, trochę śmiesznie, ale ewentualne niepokoje (w końcu przez ponad godzinę słuchaliśmy o krwawych mordach) rozwieje zabawna i przewrotna puenta.

Najdroższy Francis Vebera z pozoru tylko jest lekką komedią. Bo w końcu co może być śmiesznego w historii François Pignona (w tej roli widziałam Dariusza Starczewskiego) – nieudacznika w średnim wieku, pracującego jako stróż? Żona go zostawiła, z pracy go zwolnili. Pignon wydaje się ofiarą kryzysu: prapremiera *Najdroższego* odbyła się w 2012 roku, trudno więc nie czytać owego „zwolnienia bez powodu” jako wyniku ostatniego załamania gospodarczego. Bohater Vebera jest tym, który „się nie załapał” – nie ma, jak kolega ze studiów, dobrze płatnej posady, a co za tym idzie, przestaje być atrakcyjny dla kobiety, którą kochał. Marie (Urszula Grabowska) jest wyraźnie zainteresowana podniesieniem stopy życiowej, a nie rozwojem uczuciowym związku, mimo że Pignon, co dość istotne, pokochał jej dzieci z poprzedniego małżeństwa. Przy tym, co się teraz dzieje we Francji, stwierdza w którymś momencie François, Marie będzie musiała stale zmieniać partnerów.

Pignon załapuje niezłą fuchę: ma pod nieobecność gospodarza, niejakiego Jonville'a (Sławomir Sośnierz), pilnować luksusowego apartamentu w centrum Paryża. Z bogaczem łączy go mglista więź z przeszłości – podobno Jonville, pracodawca matki bohatera, trzymał go do chrtu. Veber nie tylko naśmiewa się z bogaczy, ale też z ich gustu: mieszkanie wypełniają dzieła sztuki nowoczesnej, wybierane pieczołowicie przez dekoratorkę wnetrz Christine (Kaja Walden). Dzieła cokolwiek dyskusyjne, ale za to drogie.

Mieszkając w tak nobliwym miejscu, łatwo nawiązać interesujące znajomości. Ta, która odmieni życie Pignona, okaże się dość zaskakująca: istotny wpływ na relacje z otoczeniem będzie miał Toulouse (Przemysław Branny), urzędnik podatkowy przeprowadzający kontrole najzamożniejszych obywateli. Zaś piętro wyżej mieszka Olga (Magdalena Walach), kochanka Vladimira, bardzo bogatego i bardzo zaborczego Kazacha...

Veber konstruuje zgrabną komedię z całkowicie nieprawdopodobnym zakończeniem, ale najistotniejsze okazują się nie zwroty akcji (dość zresztą, zgodnie z intencją autora, przewidywalne), ale postać Pignona. Ów bohater czasu kryzysu z zadziwiającym spokojem przyjmuje wszystko, co zsyła mu los. Starczewski buduje obraz mężczyzny, który wiele już stracił i na niewiele już liczy – nawet odnaleziona niczym w bajce miłość wydaje mu się nieco nierealna. François i Olga, życiowi rozbitkowie ze sporym bagażem doświadczeń, nie przyjmują roli namiętnych kochanków, raczej cieszą się sobą jak dojrzały partnerzy, nauczeni nie przywiązywać się ani do miejsc, ani do ludzi.

Dwa przedstawienie z Bagateli mogą być antidotum na zimowe nastroje: przewrotny monodram Anny Rokity i wyreżyserowana przez Giovanni'ego Castellanos z wdziękiem i umiarem (a to w komedii szczególnie istotne) komedia Vebera stanowią propozycje „teatru dla przyjemności”, jakiego w Krakowie wciąż za mało.

28-12-2016

Teatr Bagatela w Krakowie, Scena na Sarego

Patrycja Babicka

Pitawał – historie kryminalne Krakowa w piosenkach

reżyseria: Anna Rokita

scenografia: Jan Kozikowski

muzyka: Piotr Krakowski i Paweł Penarski

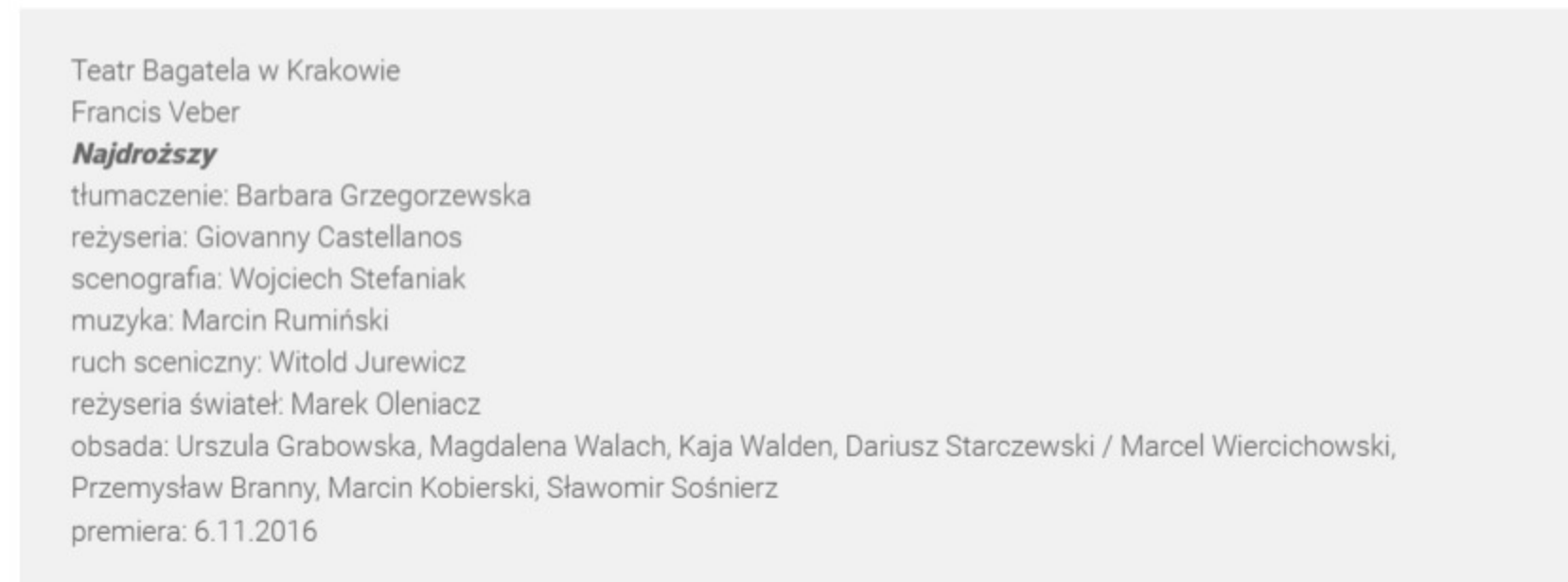
ruch sceniczny: Piotr Skalski

projekcje: Paweł Penarski

reżyseria światła: Marek Oleniacz

obsada: Anna Rokita (w roli głównej), Karol Miękina, Kamil Joński, Grzegorz Polański, Roman Stomka (tancerze), zespół muzyczny pod kierownictwem Piotra Krakowskiego w składzie: Piotr Krakowski, Ignacy Matuszewski, Michał Pamuła, Jakub Piechnik i Jarosław Wilkosz

premiery: 28.10.2016

Teatr Bagatela w Krakowie

Francis Veber

Najdroższy

tłumaczenie: Barbara Grzegorzewska

reżyseria: Giovanni Castellanos

scenografia: Wojciech Stefaniak

muzyka: Marcin Rumiński

ruch sceniczny: Witold Jurewicz

reżyseria światła: Marek Oleniacz

obsada: Urszula Grabowska, Magdalena Walach, Kaja Walden, Dariusz Starczewski / Marcel Wiercichowski, Przemysław Branny, Marcin Kobierski, Sławomir Sośnierz

premiery: 6.11.2016

TAGI: Giovanni Castellanos, Francis Veber, Patrycja Babicka, Anna Rokita, Kraków, Teatr Bagatela im. Tadeusza Boya-Zeleńskiego,

Udostępnij

SKOMENTUJ

Autor lub zaloguj się

Treść komentarza

Aby potwierdzić, że nie jesteś robotem, wpisz wynik działania:

trzy plus dziesięć jako liczbę:

KOMENTARZE (0)

POWIĄZANE TEATRY

Teatr Bagatela im. Tadeusza Boya-Zeleńskiego

PRZECZYTAJ TEŻ

Olga Katafiasz
Skąd i dokądJoanna Ostrowska
Teatr z końca świata o końcu świataMagdalena Figzał-Janikowska
Jak zabić superbohatera?Dominik Gac
On a OnaZuzanna Berendt
NiewesołoDominik Gac
Sto lat to za mało

KALENDARIUM

31 V 2024
Międzynarodowy Festiwal Teatralny Kontakt XXVIII edycja07 VI 2024
Międzynarodowy Festiwal Sztuk Performatywnych A Part XXX edycja28 VI 2024
Festiwal Sztuka Ulicy XXXI edycja

BĄDŹ NABIEŻĄCO

